

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШКОЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 30. јуна 1881.

Бр. 18.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Телеграфски депешке.

Из Рима. Папи је веома мило, што је чуо, да Анђелић потајно учи кризмат. „Обзору“ је наложено да и даље неуморно кортешује за Анђелића.

Из Велике Кикинде. Код нас је данас велика илуминација. Сто шездесет и три запаљена српска мозга осветљују стазу блудни синова.

Из Буда-Пеште. Данас је приспео овамо Тителски Солгабиров Николић да прими укорну и опроштајну зврчку по носу, што је толики труд и толики новац похарчио за луду.

После избора.

Куд год пружиш уво, чујеш:
Erdegatta, онај пао!
Teremtette овај љосно,
А онај се стропоштао

Бурад празна, кесе празне, —
Брк покуњен многим Чиви;
На изборном разбојишту
Више ј' мртви него живи.

Гледајући толке паде

Кандидата, мањи већи,
Мора човек да се снужди,
И овако мора рећи:

Кад је мого Цедлер пасти,
Такав јунак боју вичан,
Тако бркат, тако брадат
И говорник тако дичан. —

Солгабиров кад је пао,
Који мигом свога вида
По шајкашкој грми, сева
И с Мутњаче скеле скида.

Кад је барон Федор пао,
Ком је и сам ђаво ласко,
Ког је својим моћним репом
Заштићав'о солга Васко, —

Кад се таки столни руше, —
Сад је срце моје ледно,
И све ми је равнодушно,
И све ми је шецко једно.

Кад оваке пирамиде
Бог не штеди, већ обара, —
Сад не марим, макар пао
И — Батенберг кнез Бугара.

Шетња по Новом Саду. LXXX.

Сад на овој врућини и препеци све је на свету лакше, него мислити и памтити, и то важи не само за сваког обичног смртног човека, него и за саме сараднике „Стармалога.“ С тога би требао „Стармали“ да доноси сада само такве ствари, код којих се ум ни мало не напреже и не умара, н. пр. требало би да донесе по стенографским белешкама цео Цедлеров кандидатски говор; цело јуристанско знање неког банатског солгабирова; сва предавања неких калуђерица-учитељака; требао би да прештампава чланке из београдског „Вампира“ и „Старог Домишљана;“ да отвори рубрику за полемику, коју да стави на расположење которском „Духу кривде и пакости“ и т. д.

Али публика је чудна.

Она кад види којег сарадника „Стармаловог“ било у цркви, или у каквом музеју или у школи, на улици или у пивари, а она га стане најновијим анегдотама о избору тако атакирати, да овај ако је у цркви мора од чуда да се прекрсти; ако је у музеју, мора да потражи исту анегдоту, која је још у средњем веку смештена у музеј; ако је у школи мора да прозове којег букварца, да он започетој анегдоти унапред крај — појенту — приповеди; ако је на улици мора да позове којег врапца с крова, да својим ауторитетом потврди, да је то анегдота стара и позната, а ако је случајно у пивари, мора из дешперата да попије коју литру пива, не би л' му оно приповеђено, као нешто ново и занимљиво изгледало.

Међутим и оне силне приче и каламбури, који су доиста нови и добри, кад стану бомбардирати уво скромнога сарадника „Стармаловог“, а њему се чини, као да је око поноћи наслонио уво на градски тунел баш онда, кад се динамит са свију страна потпали. Да му је глава као град Варадин па не би био у стању све то запамтити. Кад би он све то, што му се приповеди (а не напише) могао угубити, онда би морао имати јачу меморију (или као што у лањском програму једне велике школе стоји: „мемоаре“), него што је имао онај ђенерал, који је сваког свог војника поименце знао, или Цицерон, који је у једно исто време писао, другом у перо са свим другу ствар диктирао и о трећој ствари мислио и план правно. Оно истина и сауредник „Стармалов“ више пута по три—четир посла уједанпут обавља, н. пр. он је у стању у исто доба да седи, пуши, држи перо, гледи у хартију и да чека време кад се иде на пиво, и колико су ови послови разноврсни, он их ипак савесно и вешто обавља, али слушати и запамтити у једно исто доба сто изборних анегдота и после их код куће ударити на шан, ушити у целину и навиксовати да се светле, то ни сам Тисин шустер и штифлуцер не би био у стању.

Ево како то иде:

— Јесте ли чули, господине (или враже и сатано!) да је барон Феодор Николић изабран?

— То јест ја сам чуо да је пао.

— Молим, молим, он је баш изабран.

— Изабран? То ми није познато.

— Јест, јест, изабран је — за председника Лојдовога друштва у Темишвару. Ево новине.

Узнем новине и уверим се, да је заиста тако. И то ми је заиста мило било, да се српски богаташи бирају на тако почасна места у финансијским круговима. То је за њега, ту би и ја био његов кортеш, али за сабор. . . !

По док ја још нисам честито ни прочитао у новинама белешку о том избору, а већ други пријатељ виче ми из буџака у тошиној пивари:

— Молим вас да метнете у „Стармалог.“ како је Ника Максимовић избавио живот једној кози.

— А како је то било?

— Кад је био избор у Сомбору, а један мађарски богаташ обећа својим млађима, слугама, кочијашима и послужитељима, да ако буде Цедлер изабран, да ће им да закољу козу и вина да пију колико хоће, те да се прочасте. Но како је Цедлер пао, а Ника изабран, то је коза и сад још хвала богу жива и здрава.

Још нисам ни душом дахнуо од страха за козиним животом, а већ се трећи брат приближио и шапуће ми на уво:

— А јесте л' чули што за петог коња у Тителу?

— Ни да би речице.

— Кад су ишла по четири хусара главном лицом на коњима, ја погледим кроз прозор а оно један коњ из Лока баш иде упоредо с њима, а деца вичу: Глете људи петог коња!

— Па то није ништа смешно! То нећу метнути у „Стармалог“ (па зато нисам хтео ни да метнем). Жалосне се ствари не мећу.

Још нисам ни разабрао за име и за пасош тога петог коња, а већ ми се представи један бирач из товаришког среза, те ће рећи:

— А је ли вам познато, шта је о избору рекао православном народу наш господин Ђукремин, бивши Текелијанац?

— Никад не слушам шта он говори.

— Он ономад рече Србима православним: Ако не гласате за владиног кандидата, срушићу ја ваш рацки тороњ!

Е сад узмите, кад би нешто каквим лудима пало на памет, да бирају тога господина за посланика на црквени сабор карловачки, како би тај тек брањено православно цркву!

Баш ја те мисли почео да кувам, а узе реч мој пријатељ, који је из једног изборног среза дошао, у којем је народна странка пала, те ће ми приповедати:

— Ја овај час дођо из —ског среза. Као што знаш ми смо пали јер су се гласови по 2 фор. куповали. Него да ти за „Стармалог“ нешто саопштим. Један наш бирач, рећиће своје комшији архибугеру: Хеј мој брајко, до чега си дотерао. Чивути кад дођу у наше село, а они плаћају по 3—4 фор. за коњску и воловску кожу, а ти си твоју кожу за 2 фор.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

продано! Зар ти није срамота, да си испод марвинчета!

И тако иде с тим приповедањем у бесконачност. Браћа која ми то приповедају, чине то из љубави према листу и према својима, а уједно је за мене врло ласкаво, што држе, да ја све то могу запамтити. Међутим на овој врућини иде то тешко, и како сви они знају читати и писати, то би мени много милије и лакше било, кад би они сами сваки своје побележили и мени дали на употребу. Овако се много што шта изгуби, а кад се ја сетим, а оно већ доцкан, као што су се и многи суграђани наши доцкан сетили, да треба платити порцију, те нису бирачи, — ал' онако смо и прошли. **Аб.**

Куртоазија.

Брудер Јаша бранећи Камбера, што је гласао за фетистеленде — ура*) Бенду, вели да је он то „из куртоазије“ чинио. Врло лепо, само би онда требало, да наши људи и у другим стварима ту куртоазију терају. Тако на пример:

— Кад Србин хоће шта да пазари, треба да обиђе српске дућане, па да купује у мађарским — из куртоазије.

— Кад Српкиња хоће шта да чита, треба да српске листове пусти да пропадну, а да држи листове мађарске — из куртоазије.

— Кад се купе прилози на српске рањенике, не треба им дати, него у место тога треба послати новчани прилог на зидање пештанских „булеварда“ — из куртоазије.

— Кад си уредник каквог „Недељног листа“, а ти ту грди Србе, а хвали Мађаре — из куртоазије.

— Кад Србин, који је својим знојем имање стекао, остари и пише тестаменат, треба да остави штипендије за мађарске ђаке — из куртоазије.

— Кад се Србин жени, а он ваља да се мане Српкиња, па да узме мађарицу — из куртоазије. Али:

Кад би се у магистрат узимали из куртоазије за чиновнике и онда сами Мађари, кад су Срби у већини, можда би и који Србин у Бендином колу рекао:

— Куртала такве куртоазије!

Први Април.

(Истинити догађај).

Оно истина ако ћете календар питати, он ће вам казати, да данас није Април, а још мање је први април. Али искуство, (и ако га не питате) казало ће вам да је сваки дан први април, јер сваки дан бивају груба варања и озбиљна наседанија. Чисто се човек зажели фина варања и шала љива наседанија.

*) Шта, зар му и „Стармали“ вице ура!

нија. За то ћу вам приповедити нешто, што овој жељи чисто одговара.

У ужем кругу његових пријатеља у Н. Саду било је познато да ће као сутра вратити се с пута браца Сима. (Ово му није право име, ал кад би му казао право име и презиме, сви би га познали.)

Друштво се баш разговарало, како ће браца Симу достојно да дочека, кад на једаред неком паде на ум да је сутра први април.

Аха! Сима је нас често преварио, сад је најбољавгода да му се тај цео зајам уједаред, па још са интересом врати.

И план се брзо направи п општим пристајањем потврди и одушевљењем запечати.

Други дан браца Гојко, чијим је маслом ова шала и замешена била, не буде лењ, већ оде пред браца Симу чак у Футог и ту уђе у ону лађу на којој се браца Сима после четирнедељног путовања кући враћао. Ту се састану изгрле и за јуначко запитају здравље.

— А има-ли што ново у Новоме Саду запита ће бр. Сима.

— Има нешто што ће те веома обрадовати.

— Па де реци.

— Нећу ти казати док не дођемо у Н. Сад.

У веселом разговору при чаши пива и доброј цигари пролазаше време брзо, — и они стигоше у Н. Сад.

— Даклем сад казуј тај твој радостан глас.

— Један твој добар пријатељ добио је сина. Ал сада погоди који.

— Је-ли Пера?

— Није.

— Је-ли Коста?

— Није.

— Да ко је.

— Ћока.

— Ура! Но, то ми је баш мило.

У великој својој радости Сима је и заборавио да деца не падају из ненада с неба. Заборавио је, да је он Ћокину жену пре месец дана видео и то у пуној виткости и танкострукости њена узорита стаса; заборавио је да о таком госту ни разговора било није, нити су се капице вирковале, ни реклице шиле, ни пеленице рубиле. Све је он то заборавио исто тако, као што је заборавио да је данас први април.

Међу тим је у кући пријатеља им Ћоке било све удешено да априлска шала што лепше за руком пође. Прозори беу застрти, Ћокина жена лешкаше на канабету; узајмили су и колевку, а да не буде сасвим без трошка купили су и једну велику лутку, коју су у јастук увидели и у колевку положили, — и чекали су Симин долазак.

Није се дуго чекало. Сима и Гојко дођоше у Ћокину кућу. У ходнику сретоше бабицу коју Сима запита: Сме-мо-ли у нутра.

— Смете, да богме, само лагано да не пробудите малог принца.

— Збиља, а како му је име?

— Богољуб!

Даклем Gottlieb, Gottlieb, — лепо, лепо! — И то говорећи куцне Сима на врата, ал се у тај мах нешто сети и рече Гојку: шта ћу радити, ја немам код себе дуката, а рад сам да пристојно даривам малог Богољуба?

— Па не мора то бити данас; имаш времена и сутра.

И тако уђоше у собу, где је Ђока седио и си-на свога (дрвеног) љуљао. Сима приступи и Ђоки и његовој жени, рукова се и честита им прво радовање, изрази како га је тај глас изненадио, распитиваше је-ли мајка здрава и т. д. приступи и малом Богољубу и пољуби га у чело, па ће онда запитати:

— А зашто је тако ладан?

На то питање нико му ништа не одговори, јер ко би смео отворити уста, кад су му пуна смеја, који треба што дуже да се притаји.

— А где каква му је то цедуљица приденута на прсима.

— Па прочитај је! рече Ђока.

Н. у тај мах отворише се врата од побочне собе, у којој је постављен био сто за пријатељску вечеру, — пет-шест позваних пријатеља удесише нарочиту за овај догађај спремљену песму, која се почињала са: Априлилли! —

А то је исто писало и на цедуљи.

Досетке, наивности и др. из дечија света.

(Продужење).

Наша слатка Лепосава нема још ни пуне две године. Она оца свога зове „Баба,“ а матер „Мама.“ Отац ју је више пута питао, кога већма воли: Бабу или Маму? Ал она је на та питања увек дипломатски ћутала, — није хтела да се одлучно изрази. Али ономад отац навали на њу: Сад ми мораш казати, ко ти је милији: Баба или Мама? — Видивши Лепосава да јој дипломатско ћутање ништа непомаже, расрди се мало па још дипломатскије рече: Бама (По томе се надамо, да ће Лепосава, кад буде већа, волети и Лубендиње).

Кад су малом Станиши показали репату звезду, он се замислио, и дуго је студирао, па наједаред ће се окренути своје старијем брату, и запитаће. Јели Кочо? зашто је бога другим звездама отсекао реп?

Путовали смо на пароброду. Капетан од лађе стајао је горе на своје месту, а на глави имао је као обично, капу од бела танка платна; па како је ветар дувао, тако се и његова капа таласала. Мала Анкица повуче ме за рукав и рече: Глете, чико, како оном господину капа ври!

Шалећи се са својим малим сином, рече отац да ће му купити лопту, коју може и појести. И о-

одржао је реч, — купио му је једну крофну. Наравно, да је браца ту лопту брзо појео, — ал је оцу и доскочио, јер га замоли, да му сад купи крофну, којом би се могао лоптати.

Мала Лела стајала је код прозора на коме је било пуно мува.

Запиташе је: Што си се ти, Лело, тако загледала.

— Гледам, вели, ову муву, како хоће себи да откине главу, па не може.

(Продужиће се).

У Ш Т И П Ц И.

§. На овој зачари и врућини све ми се тесто разишло а маст ужегла, за то опростите, ако ми ови данашњи уштипци испадну којекако, те буду гњецави као „Обзорови“ уводни чланци, отужни као „Домишљанове“ песме и без укуса као „Ћосина“ насловна слика.

* * *

= У прошлу суботу не могаше се држати главне скупштина друштва за одржање српског народног позоришта, и то због недовољног броја чланова (а треба да дођу само 15). Сад се ја бојим да нам „Пешти наа пло“ и „Пестер Лојд“ не кажу: Пропаст твоја од тебе Србиљу!

* * *

+ Како су прошли избори, то репата звезда и солгабировска слава губе по мало споју сјајност. Реп им се само још види, а глава је замућена.

* * *

‡ Кажу, да су се солгабировски наоружани пандури с тога разишли са Мутњаче, што је Нептун народне свести са трогорим вилама разлога, доказа и обавештаја изишао из воде, замануо на пандуре и повикао: Quos ego!

Издашно смешкање.

(С немачког.)

Негдар сам се радо шет'о
Крај прозора лепе Лене,
Чекајући, шат провири,
Шат се на ме и осмене.

Данас опет, нехотице,
Пронеше ме туда ноге;
А Лена се и сад смеши
На ме — и на друге многе.

Моша.

Ћира. А јесу-ли нам благодарни ти Мађари, који су у српским срезовима изабрани за посланике!

Спира. Сви још нису имали прилике да нам благодаре. До сад нам је благодарио само Громан.

Ћира. А како?

Спира. Чим су га Срби изабрали у Товаришском срезу, он се тако диже из Вајске, па оде на врат на нос чак у Сомбор да тамо гласа против Србина.

Ћира. Кажу ти мени одкуда бугарском кнезу колико безобзирне смелости и следе одважности, какве не виђамо ни у старији и јачи владалаца?“

Спира. Казаћу ти. Вели се да сваки владалац има своју звезду у коју се узда. А кнез Батенберг као бивши оберлајтнант има две звезде за то он може бити смелији, друкчији и одважнији него ма који други владалац.

Ћира. Ипак је уздински солгабиров Васко нешто успео при последњем избору.

Спира. А у чему то?

Ћира. Кад није могао да обори Полита-Десанчића, а он је оборио старца Векецког са басамака. Даклем један је Србин ипак пао. А то је и био задатак.

Ћира. Ја видим и признајем да се од владика може много научити.

Спира. На пример: од владике Штросмајера могао би човек научити говорити, а од наших владика могао би човек научити — ћутати.

О tempora! О — — —

у Н. Саду.

Мориц (тандлер) Азо, даћете ми за овај фрак 12 форинти.

Гавра (ђак из Карловаца) Мориц! немојте правити комендије, даћу ја вама 1.50 новч.

Мориц: О tempora!

Гавра: О Мориц!

Душан.

Тако му треба!

Наполеон I. хтеде једном да исмеје неког славног лекара, те зато ће га у неком друштву запитати: „Али молим вас г. лечнице, реците ми искрено, колико сте људи у вашем животу уморили?“ „Ваше величанство, одговориће хитроумни лекар, мање у 500.000 него ваше величанство!“

Душан.

П у с л и ц е.

Из чивутских новина видимо да је њима српска краљевина у носу. И досад смо знали да је у Чивута велики нос, али да је тако велики то нико није веровао.

Од тога доба, од како Анђелић сваки час допаркује у Пешту, кажу да је покупио у Пешти шампањер. Тај шампањер има својство да човека још за столом успава, и то тако јако, да му други по цепу могу правити каноничну визитацију.

Сви знамо како су мађарске новине викале и посовале што петроградски целат не уме вешто да веша. Ономад је један учитељ у нашој домовини обесио свога ђака. Даклем петроградски целат могао би доћи к нама у школу; ту би не само вешати, већ могао би и сам обешен бити.

Што рим-папа признаје да има Србаља, то је врло лепо. А још је лепше што се из тога види да папа не зна да има поп Куке и његови другова на свету. Јер кад би папа знао да и неки поп Кука егзистира, он би морао и то знати, да Србаља нема на овом белом свету.

Цурик бундаш!

Кад оно после кобне 1848 и 1849 године нагрнуше силни културтрегери амо к нама, да нас (за заслуге наше) усреће, дођоше онда и неки понтонери на варадинску ћуприју и заменише наше дичне шајкаше, јер ови у мирно доба нису били verlässlich.

Од ових понтоњера морадоше наши сремци силна кињења подносити, — а не знаш ни сам за што. Ишао човек пешице или на коли, никад није сигуран био, да га неће који понтонер за јаку шчепати и продерати се на њ: Цурик бундаш!

Једаред дође неки сремац на ћуприју са својим колима у којима остраг сеђаше човек у опаклију умотан и са шубаром на глави.

Понтоњер, да не би изашао из обичаја, зграби тога остраг седећега за јаку громовито крештајући Цурик бундаш!

Овај зграби опаклију, скочи из кола, баца шубару у кола, тури руку у торбу извади другу капу мете је на главу и — наједаред створи се од њега граничарски капетан под сабљом.

Понтонер узме „штелунг“ и стаде мољакати, али му ништа не помаже, — капетан заповеди да му се узме оружје и да га с места прате двојица на главну стражу, под новосадску капију, што одмах и би. Ту се на један миг створи и подобателна клупа, мога напасника повалише и са двадесет и пет топлих научише памети не само њега, него и све остале понтонере.

Од то доба после, није се више чуло на новосатској ћуприји: Цурик бундаш!

Сремац.

Мало шале.

(Скупно II—гли—гил.)

Трчао Циганин са украденом кокошком, а за њим пандур вичући: „Стани куме!“ „Стани ти, тебе бар нико не јури“ — одговори му Циганин.

Једно дете кр'ало влаће, а кад виде чувара нагне бежати. „Чекај море да ти нешто кажем“ — викне му чувар. А мудро дете одговори му: „Така мала деца, као што сам ја, не морају свашта знати.“

Један деран се уватио за каруца, а кочијаш ће му рећи: „Доле се вуци магарче један, зар не видиш да нас има већ троје у коли.“

Неки Чивутин мора је да прође кроз неку шуму, ди су били лопови. При полазку рече му пријатељ: да понесе пушку, ако га случајно лопови нападну. — „Јест, да ми и то узму“ — одговори је чива.

Судија: „И ви дакле по трећи пут да дођете под каштигу?“

Осуђени: „Господине! та ја сам 60 година стар, па зар је то много?“

Судија: „Ви сте оптужени, да сте гђицу Н“ пред толиким светом пољубили. Зар ви не знате ону пословицу: „Каквом мером мерите, онаком ће вам се и вратити?“

Осуђени: „Па ја пристајем, нека ме госпођица натраг пољуби, па смо онда — квит!“

А — — —: „Са пуним трбухом је тешко учити!“

Један благодјејанац: „А са празним још теже — Ваша ексцеленција!“

Запитали на матури једног ђака: колко је трајо „тридесетгодишњи рат?“

Овај док се мало промислио рећи ће: „осамнајст година!“

Једном посети школски надзорник II-ску школу, баш ди је и он ишао, док је мален био. Учитељ беше онај стари, који је и њега учио. Кад учитељ изведе једног ђака, запитаће га између осталог и ово: „Како се зове на немачки дете?“ ђак одговори: „Der Kind“ „А човек?“ „Die Mensch.“ „А зид?“ „Das Wand“ „Здраво добро“ — рече уча. А надзорник ће му пришанути: „Та господине! одкуд да је то добро? — „Ћутите господине“ рече учитељ

„и ви сте код мене тако исто учили, па шта вам фали — ето сте сад школски надзорник! . . .“

Баба и девојке.

Девојке, ђаволанке, укебале бабу, да она има у орману огледало. Па гра, гра, гра, почеше је задоркивати и запитковати: на што теби, баба, огледало? А баба им одговори: Вера и бог, мени огледало не треба, али шта ћу кад немам коме да га поклоним, јер ви свака имате и по два и по три-
(Други веле да им је баба овако одговорила о Нека се зна, да је и у моје време било лепих девојака.)

Придика једног Рабинера.

О доласку месије и о рају (по Талмуду)

(Збива се у Синагоги. Синагога дупком пуна Јевреја сирјеч Чинута.)

Раби стане на придикаоницу, те почне придиговати): Стадо Израилјево! Кад Месија дође, земља ће сама од себе родити готове колаче и вунене хаљине, (чиве зинули као сомови.) Тако исто и жито, ког ће зрна тако крупна бити, као бубрези у највећег вола (чиве још већма зинули, једно чивуће весело: ала ће бити колача!) Тада ће васкрснути чивутско царство, а сви остали народи ће њему служити, и тада ће сваки Јеврејин имати по 2·800 слугу и 300 светова (чиве се ухвати-ле, те играју чивутско коло, када су се уморили, Раби настави.) И ми ћемо тада светом завладати, а нашим непријатељима (Хришћанима) ће зуби од 22 риџа у дужини израстити (чиве весело! аха! аха!) Сво благо, сви дукати и талари свију народа нами ће у руке доћи, и (громовито ура! прекиде. Равин гљвор, чиве играју, скачу, падају на главе, кад су се уморили, Раби настави) и наша благајница ће тако велика бити, да ће 300 магараца требати, да се кључеви од врата и локота сместе. Хришћани ће сви бити истребљени, јер од ђавола произлазе.

Само ћемо ми доћи у рај, штогод ко зажели јести, имаће у изобиљу, кљуканих гусака, да им маст на т. . . . тече (чиве и чивуткиње лижу прсте, затим се гладе по трбуху!) посољена меса жене небесног Левијатана такођер биће у изобиљу (чиве опет лижу прсте.) Осим тога, налази се још један грдан бик, који сваког дана 100 брегова опасе. и он ће нас месом послуживати (чиве опет лижу прсте, једно чивуче весело: „ала ће бити супе!) Хришћани и Турци ће у пакао, у сваком њиховом стану имаде по 6000 сандука, и у сваком сандуку 6000 буради жучи, и они ће тамо на веки остати, и жуч локати (чиве: тако им треба.)

Душан М—вић.

Ћ а ч к и м о т о .

Славни Хердер ставио је на свом дневнику овај мото: *Ne quid nimis! Nemesis adest!* Многи нарочито ђимнасисте угледајући се на славног Хердера и друге, стављају на свој нотес или ти дневник по који мото, било у прози било пак у стиховима. Ја сам био тако слободан, да неколико таквих испишем, и „Стармалом“ доставим. Даклем чујте браца Јовин, Митин, и опет Јовин мото:

I.

Ја написах ове ретке
Војиш ли се св. Петке?
Неукради књигу ову
Неуцвели мене Јову

II.

Ако желиш срећан бити,
Неукради књигу Мити,
Јер знај да сам љути рис
Па ти могу дати фис!

III.

Ко украде књигу ову
Нека чује мене Јову:
Отпала му десна рука
Убио га свети Лука. *)

Душан.

*) Ух! умало што се несам смео, те сложио свети Кука.

Слагач.

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу.)

Припека. — (Кифле, земичке.)

Уместност. — (Штрудла, колач.)

Каишар. — (Сарач.)

Питије. — (Вино, пиво.)

Трактат. — (Дуксус.)

Суштаство. — (Суве шљиве, вишње.)

Администратор. — (Свеза министрова са адом либо паклом.)

Горопад. (Кад се сруши гора.)

Духовник. — (Сваки онај, ко има душу, — ал има их и без душе.)

Опција. — (Псовка.)

Режија. — (Псето.)

Церемонија. — (Смејање).

Имају сто узрока.

Једном ће доћи у неко село владика, те с тога се искупе сви угледнији становници тога места да дочекају владика. Кад овај уђе у село не чу да звона звоне, те с тога одма тутора преда се и запита га: „Море, зашто не звоне звона, кад знате да ћу ја доћи? — на то ће тутор: „Молим ваше високопреосвећенство, имамо сто узрока. „А какви су то?“ запита ће владика даље. „Прво и прво, немамо звона, друго . . . Доста, доста је и тај један, одврати владика.

Б. М. М.

Нетреба се варати.

Благост, кротост, Тоно брате,
То су лепе ствари.
Помирљивост много вреди,
— Где се за то мари.

Попуштањем споразуму
Прокрчиват' пута.
Ова роба мало вреди
У наших Чивута.

Прегорети многе жртве,
Ма да како сјаје,
За то Чивут пребијене
Парице не даје.

Нама нема берићета
Од тих глатких стопа, —
Чивут'ма је ипак дражи
Католички попа.

Д о к а з и .

Има људи, који су толико варани, да већ ни сами својим очим не верују. Има их који ни то не верују, да је већ у велико лето наступило. Но ми их можемо уверити да је заиста лето, и то овим доказима:

1.) Сиротиња се страшно зноји, ма да јој не престано скидају и капут и кошуљу с леђа.

2.) Од велике врућине Сентомашани нису могли да дођу у Бечеј на избор.

3.) Комарци су тако несносни, као да су и они неки солгабирови.

4.) П. Васа канонер продао (у картању) своју бунду п. Николи пијонеру, — то је доказ да му није зима.

5.) Бесни пси већ не могу да уједају, него само дакћу.

6.) Сав смрад из новосатског брукшанца побсгао је у променаду да се мало разлади,

Ово су непобитни докази, да је заиста ту не само лето, него и псећи дани.

Ћ.

Наградни ребус.

Ко од наших претплатника овај ребус први реши и уредништву јави, добиће награду један дукат. — Решења се примају до 1-ог августа ове год.

Од Администрације „Стармалог“.

С овим данашњим осамнаестим бројем изтиче претплата свима онима, који су претплатили само до краја Јуна о. г. А како је највећи број таквих претплатника, то у напред молимо исте да се за времена, непосредно нама или сваки у своме месту код познатих скупљача са даљом претплатом обратити изволи, како би им и даље лист непрекидно слати могли.

Молимо такођер и сву г. г. скупљаче да се својски потруде око скупљања претплате, без које овако независан лист постојати не може, а како „Стармалог“ својом садржином може да заинтересује подједнако све сталеже, од највеће господе, до најпростијег раденика, како богаташа, тако и сиромашка то би желети било, да има већу претплатничку публику него до јако за ово пола потоње године; а ту већу публику могу да створе ревносни скупљачи, којима се и обраћамо с молбом да се тога истина тешкога али родољубнога посла лате, за који уступамо им врло радо уз нашу захвалу још и 10% провизије од скупљене претплате. Цене су изложене на челу листа.

Молимо такођер и све дужнике наше, који нам дугују за прошло пола године, или за поједину четврт, да свој дуг у најкраћем року подмирити изволе, јер ваља да знају да је вересија највећи душманин свакоме листу. Ми чинимо савесно своју дужност издавајући редовно лист, па нека тако савесно и тачно плаћају они који га читају, те ће тако и читаоци с нама и ми с њима задовољни бити.

НАКЛАДА „СТАРМАЛОГ“.

Изишао је из штампе у другом поправљеном издању једини школском влашћу прописани:

ЦРКВЕНО-СЛОВЕНСКИ

БУКВАР

СА
ЧИТАНКОМ

за други разред ср ских основних школа.
Одобрен од српског народног црквено-школског савета.
(Буквар је укоричен у тврде корице).
Цена је 16 новч.

Наручбине ваља слати накнадној штампарији
А. Пајевића у Нови Сад.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме дванајстом броју за 1881. ове чланке: 1. Другарице песма (са сликом) од Чика Јове. 2. Ножић прича. 3. Рђа би тела на свакога, ал свако се неда, песма. 4. Посечен дуб, песма. 5. Обећање лудом радовање, песма (са сликом) од Чика Јове. 6. Колике су звезде и колики је простор неба? 7. Дете и лептир, песма. 8. Лупеж и пас, песма са (сликом). 9. Пословично. 10. Умереност и чистоћа песма. 11. Познаће се, дознаће се, песма. 12. Лута-

ња Одисејева. VIII. (са сликом). (Свршетак). 13. О лађењу воде. 14. Прве лађе, песма (са сликом) 15. Дете у шуми, (са сликом) 16. Мишићи. 17. Најотличнији ученици српске гимназије у Новом Саду. 18. Даштања. 19. Решење даштања. 20. Чика Јовина пошта. 21. Од Администрације „Невена“. Позив на Претплату.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Jov. Jovanović Wien, II. Praterstrasse 67 — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор., на пола године 2 фор. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 нов. на пола године, и шаље се на адресу
Штампарије А. Пајевића
у Новом Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ

путничароб. по

Априла до

чињући од 1.

15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан (изуев петак) у 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изуев уторак) после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК. понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после подне у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА НА САВСКЕ ШТАЦИЈЕ: четвртком, недељом у 4 сата.

Нови-Сад 31. Марта 1881.

УПРАВА.

ОГЛАСИ

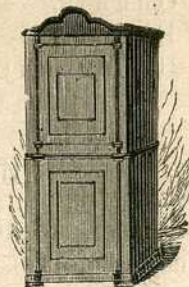

КАСЕ

по најновијој америкањској
системи
сигурно од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

12—30